

Lidewij Martens

STEIGEREILAND

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Lidewij Martens
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Jacobs Stock Photography Ltd./Getty Images
Foto auteur: Wim van de Hulst
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0352 8
NUR 305
Eerste druk juni 2019

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.
Gebaseerd op de Storytel Original *Steigereiland*.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

‘Blijf bij de feiten, en schakel emoties uit,’ hoort Lin Yvonne zeggen. Yvonne staat midden in de kantoortuin met een stapel dossiers in haar handen. Het is warm, de nazomer is deze week in alle hevigheid losgebarsten, maar Yvonne draagt zoals altijd een strak donker kostuum waarbij haar grijze korte haar mooi afsteekt.

Alle rechercheurs van recherche-eenheid 3b, Regio Rijnmond, kijken op.

‘Een drugsvondst, met topprioriteit. Laat allemaal vallen waar je mee bezig bent en lees je in. Je hebt anderhalf uur tot de meeting.’

Yvonne deelt de dossiers rond. Lin vangt Sacha’s blik, de collega die ze blindelings kan vertrouwen: hopelijk worden zij aan elkaar gekoppeld. Karel, zijn biceps opzettelijk zichtbaar onder zijn overhemd met korte mouwen, zegt iets tegen Yvonne als hij het dossier aanneemt. Het is denkbaar dat hij haar vraagt of hij níét aan Lin gekoppeld wordt. Yvonne loopt door, naar haar bureau en geeft Lin een exemplaar en een klopje op haar schouder.

Er klinkt geroezemoes, de verwachting hangt boven alle gebogen hoofden, iets groots, een spannende zaak, waarin geprofileerd en punten gescoord kunnen worden. Lin staat op van haar bureau, loopt naar de koffieautomaat in de hoek van de kantoortuin en werpt een blik naar buiten. Witte vegen in een blauwe lucht, de eikenboom staat nog vol in blad, ze hoort de bladeren bijna ritselen en het geplok van een vallend groen eikeltje op de bestrating.

‘Lin?’ klinkt de lichte, bekende stem. Lin draait zich om en kijkt op naar Sacha, die een kop groter is dan zij en ook een paar uniformmaten slanker. Gelukkig dragen ze alleen een uniform bij speciale gelegenheden. Sacha houdt haar het bekertje koffie voor dat zich gevuld heeft zonder dat zij erop lette. ‘Weer met je hoofd buiten?’

Lin haalt haar schouders op. Van Sacha kan ze het hebben, zij be-

grijpt dat de muren van een bureau niet voor haar gebouwd zijn en dat ze soms lucht nodig heeft. ‘Alle hens aan dek, hè.’

Sacha pakt op haar beurt haar koffie uit de automaat en knikt. ‘Drugs. Altijd lastig.’

Lin begrijpt wel dat sommige mensen erin vluchten, maar ze verkopen en anderen eraan blootstellen is een tweede. Onwillekeurig kijkt ze in de spiegel die Yvonne naast de koffiehoek heeft opgehangen, met daarboven de tekst: *Kun jij jezelf recht in de ogen kijken?* Ze hoort Karel weer achter haar, toen de spiegel er net hing: ‘Tegen wie zou ze het hebben?’

Lin keek hem aan via de spiegel, zag een oudere man, met borstelig kort haar en de adamsappel waar ze altijd naar moest blijven kijken.

Hij sloeg als eerste zijn blik neer.

Nu ziet ze in de spiegel haar eigen roodblonde haar, slordig opgestoken, piekend aan de zijkanen. Lichte grijze ogen, een wipneus, volle, iets te volle wangen. Als ze lacht is ze mooier. De rest past niet in de spiegel, maar ziet ze voor zich: een kakikleurig bloesje met korte mouwen, een zwarte broek met zijzakken, gevoerde werklarzen met stalen neuzen. Praktisch.

Sacha kijkt op de klok, brandt haar lippen aan de te hete koffie. Nog anderhalf uur inleestijd. ‘Je weet dat Yvonne er niet van houdt...’

‘... als je onvoorbereid in een meeting zit,’ maakt Lin Sacha’s zin af.

Lin loopt achter haar aan naar haar werkplek, het stalen bureau met de stoel op wieljes, de postvakjes, de stapel dossiers, de foto van haar moeder. Ze gaat zitten en opent het dossier. Haar telefoon piept. Op het display ziet ze een bericht van de Steigereiland-buurtapp.

Dirk zit in de kraan. Politie heeft weg afgezet.

Dirk, een van de oudste bewoners van het eiland, haar eiland, met lange grijze haren en een eeuwige stoppelbaard. Hij heeft een stevige aversie tegen walbewoners. Als het complot dat zij tegen hem smeden te dichtbij komt, klimt hij ergens in, of op, en dreigt te springen. Dat hij dat nog nooit gedaan heeft, zegt niet dat hij het nooit zal doen.

Lin sluit het dossier, pakt haar jas van haar stoel en loopt naar de deur. Sacha kijkt haar waarschuwend aan, met een blik op de klok.

‘Yvonne...’ begint ze.

‘... houdt er al helemaal niet van als je te láát op een briefing verschijnt,’ vult Lin aan. Karel kijkt haar ook na.

Door het vizier van haar motorhelm ziet ze van ver de kraan boven de steigers uitsteken, de kraan die afkomstig is van de Rotterdamse scheepswerf de Koningpoort, en die op het eiland geplaatst is uit nostalgische overwegingen. De verf bladdert van het metaal. Op een afstandje staan twee mannen van de uniformdienst omhoog te kijken. Dirk hangt half uit de cabine, zijn sandaal schopt de lucht in, hij houdt zich maar met één hand vast.

Ze neemt gas terug, voorzichtig aan met Dirk.

De ene agent heeft een megafoon aan zijn mond gezet. ‘Wij komen naar boven. Wacht rustig af, wij komen naar boven.’

Ze rijdt stapvoets nog iets verder door, tot aan de rode linten op het pad naar de zuidelijke steigers.

De andere, jonge agent – type: ik ga de wereld redden ook al zit die er niet op te wachten – heft zijn hand in een stopgebaar. ‘U kunt hier niet door, mevrouw, we zijn bezig met een onderzoek.’ De klep van zijn diensthonkbalpet is net zo ver omlaaggetrokken als die van Amerikaanse agenten in een tv-serie. Lin ziet dat hij denkt dat hij daar meer indruk mee maakt.

Ze glimlacht omdat het hem juist minder belangrijk maakt en zet haar helm voor hem af. ‘Dat weet ik, collega.’ Ze reikt in haar leren jas en toont haar badge. De jongen kijkt haar in verwarring aan.

‘Wie heeft hier de leiding?’ vraagt ze, vriendelijk. De jongen doet zijn best zoals zij ook ooit haar best deed op straat.

Hij fronst. ‘Brigadier van Hes,’ wijst hij naar de brigadier van middelbare leeftijd, zonder pet, die de megafoon heeft laten zakken en in een walkietalkie praat.

Hij ziet de jongen wenken en komt naar haar toe. ‘Goedemiddag?’

Lin houdt zwijgend haar badge op.
'Hebben wij om versterking gevraagd?'
'Nee, maar die hebben wij wel nodig.'
De brigadier kijkt haar verbaasd aan.
'Grijze stoppelbaard, hoedje, sandalen met sokken erin? Hij roept dat hij niet zal wijken?' vraagt ze.
De brigadier wil niet knikken, maar de jonge agent des te meer. 'Hij wil gaan springen.'
Lin stapt af en parkeert haar motor midden op de weg.
'U moet hem ergens anders parkeren, zo komt de brandweer,' zegt de brigadier.
Ze knikt, tilt het lint op en bukt eronderdoor. Ze loopt de steiger op, naar de met leisteen bedekte woonark van Johan. Ze klopt op het raam. Het gezicht van Johan verschijnt onmiddellijk. Het raam schuift open.
'Lin. Appje gekregen dus?' Hij is opgelucht. 'Ik heb al geprobeerd met hem te praten, maar hij lijkt er erger aan toe dan anders.' Samen kijken ze omhoog, waar Dirk nu iets onverstaanbaars roept. Een hond blaft in de verte.
'Mag ik?' vraagt ze aan Johan. Hij weet wat ze wil en knikt. Ze loopt naar de zijkant van de ark, duwt de oranje kano die half op de wal ligt in het water en schopt haar laarzen uit. Ze haalt haar wapen uit de holster en stopt hem in een laars. In de andere verdwijnt haar telefoon; ze mocht eens omslaan.
Ze laat zich voorzichtig in de kano zakken. Hij wiebelt vervaarlijk.
De brigadier kan het niet laten. 'Wat denkt u te gaan doen?'
'Ik ga even met Dirk praten.'
'Zo?' Hij kan de verwachtingsvolle grijns niet onderdrukken.
Lin stabiliseert zich zo kundig mogelijk met een blad van de peddel. Ze duwt zich uit het riet, bukt om onder de treurwilg door te varen, waarvan de blaadjes het water net raken, en hoort het gekwaak van een verstoorde eend. Zonder om te kijken vaart ze in een rechte streep weg van het rode lint, van de blauwe zwaailichten, van de agenten.

Hun stemmen dragen ver over het gladde water. Daarbovenuit klinkt het geluid van haar peddel, het water dat ervanaf druipt. Een aalscholver kijkt haar met een kraaloog aan, duikt dan onverhoeds onder water. Luchtbellen stijgen op. Ze passeert de arken aan de zuidelijke steigers. Gerard mag weleens wat aan zijn buitenbekleding doen, maar ja, daar heeft hij de puf niet voor. Ze kijkt naar de nieuwe zonnepanelen van Peter en Mieke die ver, te ver oversteken. Onder het uithangbord met JORKOS' DELICATESSEN is het uitgifteluik van zijn waterwinkeltje gesloten.

Bij de hengel met het klompje eraan slaat ze rechts af een sloot in, bukt onder het bruggetje. Het ruikt er vochtig, het water golft tegen de betonnen wanden en klotst terug tegen de kano. Een druppel zweet loopt langs haar rug. Ze richt zich op, houdt de peddel stil en kijkt omhoog.

Dirk hangt met zijn rug naar haar toe half uit de cabine. 'Ik zal niet wijken voor het land,' roept hij naar de agenten. De hond blaft weer. Ze herkent de blaf van Banjer, op het landje van Dirk verderop. Dirk ziet haar nog niet.

'Dirk!' roept ze. 'Ik ben het.'

De sandaal stopt met schoppen. Het lichaam van Dirk draait zich haar kant op. Hij bestudeert de wiebelende kano, de vrouw erin, kijkt haar aan.

'Wat is er gebeurd?' roept ze.

Dirk maakt een gebaar naar beneden, dat de agenten omvat.

'Zij weten van niks.'

Ze weet dat hij nu een snuivend, minachtend geluid maakt. De sandaal begint weer te schoppen.

'Waar is Hiske?' vraagt ze.

De sandaal schopt harder. Hiske is Dirks vrouw, die zijn wanen kent, maar ze niet altijd kan ontmantelen. Dan wordt ze boos. Dirk vindt niets erger dan Hiske die boos op hem is.

'Ze wil graag dat je beneden komt.'

De sandaal hangt stil naast de kraan. Dan trekt Dirk zich onver-

hoeds op aan zijn armen, klimt een dwarsstijl hoger. Hij richt zich op, spreidt zijn armen en balanceert, houdt zich in evenwicht.

De brigadier is haar over de wal gevolgd, met de jonge agent. Ze kijken, naar haar, naar Dirk. Lin weet dat de brigadier in wil grijpen.

‘Ze heeft soep,’ roept ze naar Dirk.

Als Hiske boos is, maakt ze soep.

‘Wat voor soep?’ hoort ze Dirks stem.

Lin glimlacht. Nu moet ze gokken, maar ze is er bijna. ‘Tomaten-groenten-kippensoep.’ Dat vergroot haar kansen aanzienlijk.

Dirk blijft als een koorddanser balanceren.

‘Dirk. Kijk me aan.’

Dirk kijkt naar beneden, niet naar haar, maar naar de brandweervagen, die aan komt rijden.

‘Alles wat van het water komt is veilig,’ roept ze weer.

De brigadier zet de megafoon aan. Hij piept.

Ze schudt nee naar hem en roept naar Dirk: ‘Watervolk is goed volk. En weet wat veilig is.’ Als hij nu niet opgeeft, is ze door haar gebruikelijke arsenaal heen.

Dirk pakt een dwarsbalk naast zich vast. Een sandaal daalt af, zoekt steun een stukje lager. De tweede sandaal volgt. De bestuurder van de brandweervagen, die nog makkelijk naast haar motor paste, maakt oogcontact met Lin, die haar duim opsteekt. De jonge agent stapt in het bakje en wordt naar Dirk toe gebracht. Hij helpt Dirk erin te stappen. Die is mak en volgzaam. Lin hoopt van harte dat Hiske soep heeft, ook al is het erwtensoepp. De kano wiebelt als een reiger krijsend van haar weg klapwiekt. Dirk daalt.

Als hij het bakje uitstapt zegt hij, met een frons naar Lin: ‘Waarom konden ze dat zelf niet bedenken?’

De brigadier kijkt haar aan, maar het lukt hem niet haar te bedenken, zelfs niet met een knikje.

Ze draait de kano om terug te peddelen en kijkt om naar de jonge agent. ‘Schip ahoy,’ roept hij haar na, in de hoop dat de brigadier het

niet hoort. Lin grijnst, steekt haar hand op en vaart door. Hoe lang zou hij van de politieacademie zijn?

Haar telefoon in haar laars heeft dertien nieuwe berichten. Van Yvonne.

Als ze de deur van de vergaderzaal opent draaien alle gezichten zich in haar richting. Yvonne staat voor een druk beschreven whiteboard. Ze neemt Lin op, van top tot teen. Lin kijkt niet mee omlaag, naar haar modderige broekspijpen.

‘Sorry dat ik laat ben.’

Ze negeert de geërgerde blik van Karel. Als Yvonne haar een klein knikje geeft, zakt ze in de vrije stoel naast Sacha. Die schuift haar de hoofdpunten toe, die ze op een vel papier geschreven heeft.

‘Heldendaad verricht?’ fluistert Sacha.

‘Wijkagent gespeeld,’ fluistert Lin terug.

Erik, zeven jaar, vindt hardhouten stoel in een poldergebied bij Rhoon, leest ze. Uit de opengebarsten zitting steekt een pakket met wit poeder. Hij neemt het mee naar huis. Zijn moeder is erbij voordat hij het open kan maken en waarschuwt de politie.

Lin stelt het zich voor. Erik, in korte broek en op kaplaarzen, loopt het braakliggende terrein op naast de pas aangelegde nieuwbouwwijk. Het gras staat hoog, ertussen bloeien rode en blauwe bloemen. De spleet in het hek dat het gebied af moet sluiten is er nog. Hij wringt zich erdoorheen, stapt dan in een kuil. Zijn kaplaars loopt vol met water. Hij loopt door, met één volle, en een lege kaplaars. Een kikker kwaakt en hij ziet hem springen, zijn poten rekken zich enorm lang uit. Daar staan de lage struiken met de besjes die hij van zijn moeder niet mag plukken, daarachter de bomen waartussen hij vaak speelt met zijn vriendje. Hij loopt naar de boom waar ze altijd in klimmen. Aan de voet ervan ligt een stuk hout. Hij trekt eraan, het wordt een stoel. Een grijzige houten stoel, met mooi houtsnijwerk aan de poten. Hij draait hem om, zodat hij rechtop staat. Ook in de leuning zijn patronen gekerfd. Als hij op de stoel leunt om te kijken of hij stevig

genoeg is om op te zitten, ziet hij iets wits uit de zitting steken. Hij pakt het vast. Het is een plastic zak. De zitting is gescheurd. Hij wriemelt zijn vingers onder de zak en wurmt hem uit de scheur. Het witte is poeder. Een zak waspoeder opgeborgen in een stoel. Is dat niet raar? De zak weegt ongeveer net zoveel als een pak suiker. Hij probeert het plastic open te trekken, peurt erin met een scherp takje, maar het is stevig plastic. Zal hij het kapottrekken met zijn tanden? Nee, waspoeder smaakt naar zeep. Hij kijkt om zich heen, maar niemand kijkt naar hem of zegt dat hij de zak niet mee mag nemen.

Het is een schat. Zijn schat. Als hij de keuken binnenkomt, is hij zijn natte laars vergeten en hij loopt rechtstreeks naar de keukenla met de schaar erin. Zijn moeder ziet onmiddellijk het spoor op de vloer en stuurt hem terug naar de deur om de laarzen uit te trekken. Daarom moet hij de zak, die hij onder zijn shirt verstopte, neerleggen. Zijn moeder kijkt ernaar.

‘Waar heb je dat vandaan?’ Haar stem klinkt bezorgd, angstig.

‘Zat in een stoel.’

‘Een stóél?’

Ze is in twee stappen bij zijn schat. Hij weet dan dat hij hem niet mag houden.

Yvonne knikt het team toe. ‘Waar komt de stoel vandaan? Wie heeft hem daar gedumpt? Daar gaan we mee aan de slag,’ besluit ze de meeting. Ze tikt nogmaals op de lijfspreuk die op het whiteboard geschreven staat. ‘Blijf bij de feiten en schakel emoties uit.’

‘Ja, M,’ fluistert Sacha Lin in het oor. De vergelijking met James Bonds baas maken de rechercheurs niet alleen vanwege Yvonne’s uiterlijk.

Lin heeft de lunch gemist en loopt naar de kantine. Daar hangt nog de geur van gebakken eieren en kroketten, maar ze moet het doen met een boterham met kaas. Beter, denkt ze, omdat ze haar broekriem in haar vel voelt snijden. Ze brengt haar dienblad naar een van de lege tafels en eet de boterham, rustig, met aandacht.

‘Dan weet je straks tenminste nog dat je gegeten hebt,’ klinkt haar moeders stem in haar hoofd. Die moet ze bellen, denkt ze, ze is al twee dagen niet op bezoek geweest in het tehuis en dat stelt haar moeder niet op prijs.

‘Eet jij ooit weleens niet?’ klinkt een stem achter haar. Ze hoeft zich niet om te draaien om te weten dat het Karel is, maar doet dat toch, uit beleefdheid.

Hij wrijft over zijn sixpack, uit gewoonte – of om haar aandacht erop te vestigen? ‘Je eilandje weer? Altijd een goed excuus om je te drukken, hè?’

‘En hoeveel tijd verspil jij met letten op de acties van collega’s?’

Hij grinnikt. ‘Yvonne was ook niet echt blij met je.’

Nee, maar ze is wel loyaal, denkt Lin. Om redenen waar Karel niks van afweet omdat hij toen nog niet bij haar eenheid hoorde.

Het was de grootste zaak waar ze ooit aan gewerkt hadden, samen met de zedenpolitie. Vrouwenhandel in de Rotterdamse binnenstad, met erbarmelijke huisvesting in een smerig pand in de polder, uitbuiting, seksueel misbruik door de pooiers. Bij de inval werd een van de hoertjes gegijzeld. Yvonne praatte haar er bijna uit, ving de kogel op toen ze vluchtte. De kogel perforeerde een van haar hartkamers. Ze kon sindsdien nooit meer leidinggeven aan grote actieve operaties. Het ‘hoertje’ bleek bij de organisatie te horen.

Lin had Yvonne daar weggehaald, terwijl ze had moeten wachten op versterking. Ze was een week geschorst geweest.

Aan Yvonne's bed pakte ze haar hand, waarin een infuus stak, net als in de andere hand. Die reageerde, ze trok hem los, kwam even bij. Ze schopte de lakens weg en het ziekenhuishemd kroop ver, te ver omhoog. Yvonne zou zo niet gezien willen worden.

‘Yvonne,’ begon Lin. Yvonne keek helder genoeg uit haar ogen, dacht ze. ‘Je moet blijven leven. Voor jezelf, voor mij. Anders hebben we het allemaal voor niks gedaan.’

Yvonne's hand kwam terug en kneep in de hare.

‘Karel,’ zegt ze nu koel. ‘Ben jij weleens nodig?’

Hij staat even met zijn mond vol tanden. Ze glimlacht naar hem, staat op en zet haar bord in een van de afvalwagens.

De middag is lang en warm. Als ze eindelijk op de motor stapt, verheugt ze zich al op het koele water. Haar snelheidsmeter slaat ver uit, ze zou bekeurd kunnen worden, maar ze voelt de wind om haar lijf en geeft extra gas.

In haar eigen ark op het Steigereiland is het ook warm. Ze kleedt zich uit in de slaapkamer, trekt haar badpak aan, opent de schuifpui en stapt het platje op. Ze zet haar zwembriljetje op en laat zich langzaam van de zwemtrap zakken. Het water is extra koel, het omsluit haar tot haar middel, verwelkomt haar tot onder haar borsten. Haar voet vindt de laatste tree van de zwemtrap, glibberig van het aangegroeide wier.

Ze zakt omlaag tot het water aan haar kin staat, laat dan heel langzaam haar hoofd eronder zakken, zodat ze wederzijds kunnen wennen, het water en zij. Het is ondoorzichtig, donker en troebel zoals altijd. Ze zet af, begint haar slag, glijdt door het water. Om de drie slagen heft ze haar hoofd even boven het water, omdat ze geen lijnen kan volgen op een bodem. Haar rechterarm is sterker, zodat ze naar links trekt. De schemering ligt rood over het water, het is stil. Ze hoort alleen haar armen die al crawlend het water raken en haar eigen ademhaling.

Bij haar buurman Thijs is het donker achter de ramen, maar ze zwaait toch omdat ze weet dat hij graag naar het wegvallende licht kijkt. Het inspireert hem tot nieuw werk, werk dat kunst moet worden en hem op de kaart moet gaan zetten als kunstenaar. Ze denkt dat hij er zit en het ringbaardje streelt in het magere gezicht, peinzend over zijn doorbraak en de verdiende roem die hem ten deel zal vallen.

Jorkos is er nu wel, achter een verlicht raam zwaait hij, ze ziet zijn lieve ogen met de zware wenkbrauwen. De temperatuur van het water wisselt sterk; af en toe is het warm tot aan haar voeten, dan weer ligt er slechts een laagje van dertig centimeter warmte op de kou. Ze houdt de mannetjeszwaan in de gaten, die tien meter verderop zwemt. Ze weet nooit of hij haar juist ziet met zijn kop en profiel, of met de snavel naar

haar toe gekeerd. Hij reageert niet op het vreemde lichaam dat door het water glijdt, maar over een paar maanden, als het weer winter is geweest, moet ze nog meer op haar hoede zijn. Als hij een nest en al meezwemmende jongen te verdedigen heeft, doet hij dat met immense klapwiekende vleugels, zich hoog oprichtend boven het water, blazend.

De klassieke muziek waar George zo van houdt komt haar vlak voor de bocht al tegemoet. De klanken rusten op het water, drijven mee, niet te hard, niet te zacht. Zij en George zijn negentien jaar getrouwd geweest. Na de breuk kocht hij dit kleinere arkje omdat hij de buurt niet kon verlaten. Zijn muziek is een van de dingen die ze mist. Zij slaagt er nooit in een cd te laten klinken zoals hij speelt. Hij staat met zijn rug naar het raam, de strijkstok stijgt en daalt, zijn lichaam stijgt en daalt mee. Ze schakelt over op schoolslag, de stillere slag, blijft even op haar rug drijven, draait zich om en zwemt door. Nostalgie maakt dingen niet beter.

Een schaduw zit op de omloop, en mauwt.

‘Jozef,’ zegt ze. De grote Siberische zwarte kater loopt een stukje met haar mee, zoals altijd, en mauwt nog een keer.

Bij de witte ark met de Amerikaans aandoende veranda fluit ze een fluitje, dat van buurmeisje Sabine en haar. Twee keer lang, één keer kort, wat betekent: Ik ben er, kom je? Lin wacht, op het gezicht dat verschijnt voor het open raam, op Sabines ‘Yo’. Maar Sabine komt niet met klappende zwemvliezen de omloop over, ze springt niet in het water, in haar donkerblauwe wedstrijdbadpak met de lichtblauwe band aan de zijkant en het blote rondje op haar rug. Ze duikt niet onder en komt niet boven terwijl ze het water uit haar losse haren schudt alsof het alle zorgen in haar hoofd zijn. Lin vraagt nooit naar die zorgen en Sabine vertelt er niet over.

Sabine is vijftien en haar maatje. Niet om mee te praten, maar om mee te zwemmen. Sabine is sterk en fanatiek en wil altijd winnen. Lin glimlacht dan en laat haar. Sabine is ook consciëntieus en vergeet nooit een afspraak.

Gisteren vroeg Lin terwijl ze verder zwom: ‘Morgen weer?’

‘Morgen weer,’ antwoordde Sabine.

Maar ze is er niet.

Ze fluit nog een keer en zwemt door.

Vreemd, denkt Lin. Af en toe, als Lin laat is, verhinderd door werk, komt Sabine haar halen, zwemmend. Lin is vandaag laat, maar heeft haar niet gezien bij haar ark, heeft geen roffeltje op de schuifpui gehoord, zoals dat van de zwaan, die dat ook doet als hij om brood bedelt.

Sabine legt het vast morgen uit: ik moest nablijven. Of: ik moest plotseling bij iemand anders thuis leren voor een proefwerk en mijn telefoon was leeg.

Omdat Sabine er niet is, mag ze het vandaag laten bij één rondje om het eiland. Ze denkt aan de meeting van vanmiddag, aan de blikken van haar collega’s, aan Karel. Ook anderen ergeren zich aan het feit dat Lin alles wat op Steigereiland voorvalt voor laat gaan, en het meest aan het feit dat Yvonne dat door de vingers ziet. Maar Lin kan niet anders. Ze kent elke woonbootbewoner, elke woonbootbewoner kent haar. Ze houden niet van instanties, niet van de gemeente, die altijd eerst ‘nee’ zegt, en ook niet van de politie, van wie ze zich aan overbodige regels moeten houden. Naar Lin luisteren ze wel omdat ze bij ze hoort. En ze rekenen op haar.

Er hangt nog licht aan de horizon boven de plas, dat weerkaatst op het water. Een schaduw strijkt erover. Ze kijkt nog een keer, zwemt daar iets of vergist ze zich? Haar ademhaling versnelt, ze gaat harder zwemmen, in de richting van de schaduw, maar houdt zichzelf tegen. Ze weet dat ze iets ziet wat er niet is – iets wil zien. Ze haalt diep adem, watertrappelt terwijl ze haar ogen sluit. Inademen door je neus, uitademen door je mond, langzaam.

Ze bereikt haar zwemtrap, trekt zich op het platje en rilt. De handdoek die op haar wacht op het platje is vochtig, haar blote natte voeten petsen op de vloer in haar woonkamer en laten afdrukken achter. Het rode lichtje op haar antwoordapparaat knippert. Sabine? Nee, die weet haar vaste nummer niet.

Nadat ze een hete douche heeft genomen en een paar keer geeuwt,

krijgt ze meer lucht. Het witte licht van de koelkast schijnt op haar gezicht. Pasta bolognese of Indiase kip curry?

Ze zet de spaghetti in de magnetron, de twee minuten lang blijft ze ervoor staan. Ze haalt het bakje eruit, opent het deksel en brandt haar vingers. Ze schept een lepel spaghetti recht uit het stomende bakje in haar mond. Ze opent haar mond breed, draait de slierten rond in haar mond terwijl ze ze koelt met haar adem. Dan pas doet ze het licht aan en gaat aan tafel zitten.

Ze eet en kijkt. Een woonkamer van vijf meter breed, zes meter lang en twee meter zestig hoog. Er hangen tekeningen aan de muur, portretten van slachtoffers of van verdachten, die zij in haar vrije tijd maakt, om alles op een rijtje te krijgen in een zaak. Een zithoek met een bruine leren en een rode stoffen bank. De kachel in het midden, die tweehonderd kilo weegt en de ruimte in de winter tot achtentwintig graden warm stookt. De paarse fleecede over de stoel, de tafel van haar moeder die ze niet mee kon nemen naar het tehuis en de veel te grote stoelen die er niet onder passen, maar die ze niet weg kan doen omdat George en zij daar altijd op zaten. Het kleed op de vloer is versleten en langs de randen ligt stof. De ramen mogen gewassen. De pasta smaakt naar zout, tomaat en rubber. George maakte niet alleen goddelijke muziek, maar ook goddelijke maaltijden.

Ze likt het bakje leeg, staat op en zet het antwoordapparaat aan.

‘Met je moeder. Waar ben je toch steeds? Ik heb je al zo lang niet gezien. Maar ja, je bent natuurlijk druk met belangrijker zaken dan je oude moeder. Misschien kun je een keer bellen.’

Geen: Hoe is het met je, hoe is het op het bureau, gaat alles goed? Natuurlijk niet. Lin staat op, duwt het lege bakje in de overvolle vuilnisbak en trekt de deur achter zich dicht. De smalle loopplank naar de ark van Thijs kent ze zo goed dat ze geen zaklamp nodig heeft. Als ze klopt, en nog een keer, gaat de lamp in de hal aan. Vanbinnen wordt een sleutel in een slot omgedraaid. Een pop van papier-maché doet open. Lin doet een stap naar achteren, het gezicht van de pop schreeuwt, handen omvatten de wangen.

‘En? Lijkt het?’ Thijs’ verwachtingsvolle, magere gezicht verschijnt naast dat van de pop. ‘De Schreeuw? Munch? Dát ken je toch wel?’

Hoewel Lin graag tekent weet ze niets van kunst. Ze tekent technische portretten, kloppend, in proportie, zonder ruimte voor emotie.

Thijs laat de pop zakken, lacht omdat hij ziet dat Lin geen idee heeft en daar ook niet mee zit, draait zich om en gaat haar voor de kamer in. Tenger, lichtvoetig maar vastberaden, met de gecultiveerde krullen van de kunstenaar.

‘Biertje?’

Op elke stoel zit een schreeuwer. Er staat er een in de hoek, met zijn schreeuw naar de muur, er kijkt er een uit over de plas en er zweeft er een, vastgemaakt aan het plafond met visgaren.

‘Nieuw project?’ vraagt Lin op zo neutraal mogelijke toon.

‘Het gaat om emotie.’

‘Ja, dat zie ik,’ zegt Lin, mompelt sorry tegen een pop en tilt hem van een stoel bij de tafel.

Het blikje bier landt voor haar. Thijs kijkt haar opgetogen aan, vervolgt: ‘En het menselijke failliet daarvan.’

‘Aha,’ zegt Lin. Het blikje sist als ze het opentrekt.

Thijs neemt een slok uit zijn wijnglas en morst van enthousiasme een rode druppel in zijn sikje, dat hij elke ochtend bijknipt, omdat ‘het lichaam ook kunst is’.

‘Mensen denken dat ze individuen zijn, maar als ze schreeuwen, huilen of lachen, verliezen ze de individualiteit omdat elke emotie identiek is.’

‘Ik heb anders heel wat mensen totaal verschillend horen huilen, schreeuwen of lachen. Om uiterst individuele redenen.’

Thijs fronst. Nu gaat hij pruilen, weet Lin, net als toen hij zeven was en zij niet geloofde in de spoken die volgens hem om de arken boven het water zweefden, om de mensen te komen halen.

Thijs ziet haar blik en houdt de pruil in. ‘Maar vind je het wat?’ Ze weet dat hij haar wil horen zeggen dat het werk briljant en origineel is en vernieuwend en dat het niet onderdoet voor dat van Damien Hirst

en dat dit zijn definitieve doorbraak naar de toonaangevende musea gaat betekenen.

Ze proost met serieuze blik naar de poppen en zegt: 'Ik vind het van groot belang dat jullie er zijn.'

Thijs begint eindelijk te lachen, zet ook een pop op de vloer en schenkt zijn glas opnieuw bij.

'Hoe was jouw dag?' vraagt hij. 'Ook van belang?'

Ze lacht dankbaar naar hem.

Ze weigert het derde biertje, staat op op het moment dat er op de deur wordt geklopt.

'Heb je er ook één tot leven gewekt?' vraagt Lin. Thijs gebaart naar haar, zij doet open en schrikt.

Het is Karen, de moeder van Sabine. Ze schreeuwt niet, al ziet Lin aan haar gezicht dat ze dat eigenlijk wel wil doen. Karen weet dat ze na het werk soms even bij Thijs langsgaat.

Ze kijkt naar Lins natte haar. 'Heb je gezwommen?'

Lin knikt en is Karen voor: 'Ik heb Sabine geroepen, maar ze was er niet.'

'Je was laat, maar ze zou op je wachten. Ik moest even een boodschap doen. En nu is ze weg.'

'Weg?' vraagt Lin.

Karen maakt een vermoeid handgebaar. 'Niet op haar kamer, nergens.' Karens stem hapert, ze hoest.

Lin pakt het glas water aan dat Thijs al in heeft geschonken. Ze vragen haar niet binnen; als ze nu geconfronteerd wordt met een kamer vol schreeuwende mannen raakt ze vast nog meer van streek. Thijs lijkt dat ook te begrijpen.

Lin is ook van streek. En boos op zichzelf. 'Zullen we even naar mij gaan? Dat praat wat makkelijker.'

Karen knikt. Samen lopen ze over de steiger. 'Jullie zwemmen toch nooit zo lang?'

'Karen. Sabine was er niet.'

Karen hoeft geen koffie. Ze zit onder het lamplicht in Lins woonkamer.

‘Heb je Sabines vriendinnen al gebeld?’

‘Niemand heeft haar gezien. Niemand heeft iets van haar gehoord. Na school heeft niemand haar meer gezien,’ ratelt Karen.

‘Ben je al bij Sam gaan kijken?’ Sam is de zoon van Peter en Mieke, van de zonnepanelen, zit bij Sabine op school en is af en aan haar vriendje.

‘Het was uit.’

‘Misschien is het weer aan,’ zegt Lin voorzichtig.

Karen schudt nee. ‘Daar was ze ook niet,’ zegt ze, bozig. Ze hoeft verder geen moeite te doen om Lin zich schuldig te laten voelen; dat doet ze al.

Niets laten merken, zegt Lin tegen zichzelf, jij bent de rechercheur, jij bent de verantwoordelijke die gaat zorgen dat dit allemaal goed komt.

‘Haar telefoon?’ vraagt Lin.

‘Die gaat over, maar ze neemt niet op.’ Karens stem trilt. ‘Ze is niet zomaar de hort op. Er is iets. Ik voel het.’ Het is de stem van een moeder die niet meer kan ademen, die snel ongerust is, maar nu is het anders.

‘Straks staat ze vast gewoon weer voor de deur. Of ze slaapt stiekem bij een vriendinnetje.’

‘Ik heb ze toch allemaal gebeld? Ze is daar niet!’

Lin zegt niet dat vriendinnen op die leeftijd komen en gaan, van de ene dag op de andere, omdat ze weet dat Sabine niet zo is. Sabine is op zichzelf, autonoom, trouw en zelfstandig.

‘Heb je een recente foto?’

Karen kijkt haar aan met paniek in haar ogen.

‘Nee, sorry. Hoeft niet. Ik heb zelf foto’s,’ herinnert Lin zich. De selfies, die Sabine vaak maakt, nog druipend, net uit het water, en die ze dan trots aan haar doorstuurt.

‘Denk je...’ Karen durft haar zin niet af te maken.